

Copyright © 2022 Nicolette Heijkant
Eerste druk 2022 BoekenGilde

Vormgeving en lay-out: bureau Janse
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Foto auteur: © Esther Kuijpers Photography
Redacteur: Sanne Visch, Pen & Inkt

ISBN: 978-94-643-7430-8
ISBN: 978-94-643-7485-8 (e-book)
NUR: 340

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Hoewel dit boek met de nodige zorg tot stand is gekomen, aanvaarden auteur noch uitgever op geen enkele wijze enige aansprakelijkheid voor eventuele (directe dan wel indirecte) schade die zou ontstaan door publicatie van dit boek en/of die voort zou kunnen vloeien uit de tekst en inhoud van het boek.

Proloog

Minerva, Leiden, 2001

Mijn roze nullenshirt met daarop mijn voornaam, Juliëtte, en nummer, L13, stinkt. Het zweet op mijn voorhoofd veeg ik af met mijn mouw. Mijn ogen zijn gesloten en ik zoem. Wij zoemen. We klinken als een grote horde bijen. Mijn voet zit geklemd tussen de benen van de feuten in de rij naast mij. Ik probeer mijn voet los te krijgen en te gaan verzitten. ‘Wil je een beetje beter naar voren aanschuiven?’

‘Beter zo?’ vraagt K8, die recht achter mij zit.

Er dringt een zure melklucht in mijn neus en ik probeer adem te halen door mijn mond. Pff... Niet te doen dit. Ik draai mijn hoofd weg van hem en zoem een hele tijd door.

Voorzichtig kijk ik om mij heen. Alleen door mijn wimpers en met langzame bewegingen draai ik mijn hoofd. Overal waar ik kijk, zitten feuten ingedikt in lange rijen op de grond.

In de grote zaal van de sociëteit hangen gouden kroonluchters. De bollampen geven een mysterieus gedempt licht. De dikke, roodfluwelen gordijnen zijn dicht: niemand mag weten wat zich hier afspeelt. Een groot beeld van Vrouwe Minerva in haar strijd-wagen hangt boven de haard. Ze wijst met haar zwaard alsof ze ons zo de weg wijst.

De ontgroeningscommissie, de ‘Deurwacht’, loopt langs de lange rijen feuten. Als iemand van de Deurwacht in mijn richting kijkt, zoem ik alsof mijn leven ervan afhangt. Hij loopt in mijn richting. Ik zoem zo hard als ik kan, knijp mijn wimpers op elkaar en pers mijn lippen. De zware stappen komen dichterbij. ‘Bbbzzzzzzz...’ Ademteug. ‘Bbbbbbzzzzzzzzzz... zzzzzz...’

De voeten gaan aan mij voorbij.

Pff. Gelukkig.

Een meisje vlak achter mij wordt uit de rij getrokken. Ik ken haar als het ‘radiomeisje’. Haar vriend had vorige week tijdens de introductiedagen van de universiteit een liefdeslied aangevraagd op

Op gepaste afstand wacht ik tot ze klaar is met bellen. De receptioniste glimlacht vriendelijk, ik daarentegen verlegen.

Op de balie staat een grote bos bloemen in warme winterse kleuren. Recht erachter hangt een angstaanjagende poster van een aasgier in een toga met de tekst: 'If it is ugly you want, it is ugly you are going to get'. Het dier dat over lijken gaat, is met trots het totemdier van dit kantoor. Het lijkt uit te stralen dat ze de tegenstand rauw lusten.

Op de website las ik dat het jonge kantoor grote zaken doet. Victoria heeft mij met de recruiter in contact gebracht. Een korte cv en mijn cijferlijst waren voldoende om op gesprek te mogen komen. Binnen no time was het gesprek ingepland. En hier sta ik dan. Nog wat onwennig in een jurk die ik gisteren snel ben gaan kopen.

'Zo, daar ben ik, hoor. Goedemorgen. Kan ik je helpen?'

'Ik heb een afspraak met Silvia en Albert.'

'Ah, welkom! Jij bent de sollicitant. Neem plaats. Ik zal zeggen dat je er bent. Kan ik wat te drinken voor je inschenken?'

De receptioniste komt heel ontspannen op mij over. Een warme vrouw met een vriendelijke blik.

'Een cappuccino, graag.' Een duidelijke instructie van Victoria: je móét wat te drinken nemen om te laten zien dat je niet zenuwachtig bent.

'Kijk eens aan, alsjeblieft.' Ze zet het kopje voor mij neer op tafel. 'Geniet ervan, hè. Ze zijn zo bij je.'

Ik doe alsof ik zeer geïnteresseerd ben in de voorpagina van het FD. In mijn hoofd repeteer ik de antwoorden die ik heb voorbereid.

'Aan ambitie geen gebrek.' Albert knikt hoffelijk.

De krant leg ik terug naast mijn onaangeraakte cappuccino: het schuim is ingezakt.